

non immeritò præmitti ordinationis hujus auctorem, cum aliis mundanorum principum imperia non absque Dei nutu contingant, &c. id quod prædicat meritò Messias ipse Psalmi II, 7. 6. Si lubet, vide etiam Cramerum *b. l. p. 208.* qui comitia hinc censet describi, ubi actum de inauguratione novi regis, &c.

יהוה: de voce hac, quam Alcasar cabbalisticè confert cum illò Apocalypticò, *ὁ ὢν καὶ ὁ ἦν, καὶ ὁ ἐρχόμενος*, iterum fusissimè *Dorscheus d. 12. pentad. à th. 4. ad 20.* ubi etiam, cur & quomodo nomen hoc dictum ineffabile *th. 15.* an licitum, pronuntiare Jehova: *th. 16.* deque aliis in nomine hoc latitantibus mysteriis, *th. 20.* item quomodo creaturis incommunicabile, *th. 25.* qui tandem *th. 26.* concludit, h. l. competere Deo Patri, quamquam Filio & Spiritu Sanctò non exclusis. Ita de Deo Patre personaliter, etiam *Glass. d. 1. th. 64.* qui Dei independentiam, efficacem creaturarum omnium productionem atque conservationem, itemque promissionum verificationem ex voce hac יהוה educit.

יהוה ליה *Domino meo vel ad Dominum meum:* i. e. Messiam, qui solus Davidis, tanquam summi capitis in republica Israël libera, nullique imperio alteri subjecta, itemque propheta, cultum sacrum pro instinctu sacro moderantis, fuit Dominus supremus. (NB. *Dorsch. d. 12. th. 40. 63. Glass. d. 1. th. 69.* qui illustrat exemplo Alexandri Magni, qui utut Monarcha, non tamen Philippi Dominus:) *Cramer. p. 212.* (qui quaerit: num David licitè Messiam vocare potuerit Dominum suum?) hunc namque Messiam nullumque alium intelligendum esse, decuplex evincit allegatio, *Matth. XXII, 43. 44. Marc. XII, 36. Luc. XX, 42. 43. Act. II, 34. 35. 1. Cor. XV, 25. Ebr. I, 13. V, 6. VII, 17. 21. & X, 13.* (addunt nonnulli *Job, XII, 34. Matt. XXVI, 64.*) Piura qui hanc in rem desiderat argumenta itemque confutationem Judæorum recentium, qui accipiunt vel de Abrahamo, vel Davide, vel Salomone, vel Hiskia: vel Zorobabele, consulat *Glassium d. 1. th. 9. ad 38. Dorscheum d. 12. th. 27. ad finem;* (ubi simul de origine vocis יהוה *th. 22.* de iudiciis, quando de Deo sit intelligendum, *th. 34.* item num & quando Angeli vocentur Domini, *th. 41: seqq.* de nomine Dei יהוה *th. 45.* de probatione Deitatis Messiae ex hoc titulo, *th. 63;* ut & humanitatis, *th. 64.* de antiquorum Rabbimorum testimoniis, *th. 68. &c.*) *Cramerum schol. l. p. 1200. seqq. Rivetum in Pl. p. 430. seqq. Mullerum judaism. p. 902. ad 909.* Cur titulo יהוה veniat h. l. Pater, & cur Filio tributum יהוה, nimirum quia hoc non illud, fuscipit affixum, quod hic addendum erat, item quia Messias noster Dominus, sanguine suo nos lucratus, &c. meminit *Rivetus h. l. p. 432. Danbaur. XCV. p. 113. Tarnovius p. 346. Cramerus p. 210.* De Adon, unde Adonis, dominus, Ital. & Hispan. *Don, Donna,* German. *Donheru* agitur etiam *Waserus p. 16:* quanquam incongruè etiam à יהוה derivet, quod facit *Pelargus* cum ipso. Ex voce hac יהוה *Glass. d. 1. th. 72. seqq:* & post eum *Fessel. l. 1. adver. p. 420.* elicit [1] Christi veram Deitatem, [2] officii singularitatem, [3] regni majestatem: item *th. 77.* cur Pater h. l. veniat nomine יהוה & Filius nomine יהוה. Eandem in rem vide sis *Müller. Judaism. p. 882. seqq. Calvinum,* malè simul Davidi ipsi hac accommodari posse statuentem, (quod placuit etiam *Waser,*)

A qua Messiae tamen solius sunt, perstringit *Egid. Hunnius t. 2. oper. f. 636. & 931.* item *Cramer. l. c. p. 1204. seq:* His adde *Haber. synt. 2. dist. p. 204. seq.* ubi simul probat fusius, non nisi de solo Messia hinc agi, contra *Enjed. &c.* De usu affixi h. l. adversus R. Lusitanum, (qui Carolum Imperatorem objicit vocasse filium Philippum, Dominum) vide *Müller. judaism. p. 593. seq.* qui ipse eadem opera Deitatem Messiae hinc latius probat: *Hornb. contra Jud. p. 366.* qui Kimchium refutat. De Abrahamo, non sine blasphemis in Salvatorem, *Lipman. nizz. §. 292.* sermonem esse contendit: cuius tamen sententiae confutatores modò adduximus nostrates. vide *Hakspan. b. l. qui p. 328.* de illatione Christi *Matth. XXII, 43. 45.* unà agit, denegari scilicet Davidis filio dominium in Patrem *κατὰ φύσιν,* quod nihilominus eidem competit *καθ' ἐνώσεως χάριν,* &c.

שב *sede ad dextram meam:* i. e. fuscipe honorem majestatemque divinam, plenariè nunc usurpandam, *Job. XVII, 5:* occupa velut locum super omnes angelorum thronos, *Ebr. I, 3. seq. VIII, 1. Eph. I, 20. 21. Phil. II, 9. seq. & regna regimine divinò virtuteque infinità, 1. Cor. XV, 25. Dan. VII, 13.* Petita est hæc loquendi ratio à curiâ velut aut palatiis regum mundanorum, ubi sedere in solio est fungi officio regis vel iudicis, *Exod. XI, 5. XVIII, 13. Jud. V, 10. 1. Reg. I, 13. 17. 20. Matth. XXVII, 19. Job. XIX, 13. Act. XII, 21. c. XXV, 6. 17:* quâ ratione per *ἀνθρωποπαθείαν* etiam Deo id tributum legimus *Psalm. IX, 8. XXIX, 10. XLVII, 9. Jes. XL, 22.* quorsum & apparitiones prophetis factæ, *1. Reg. XXII, 19. Jes. VI, 1. Ezech. I, 26.* confer *Dorsch. d. 14. pentad. th. 14.* Hinc Sedere à dextris singularissimi honoris eminentiaque est symbolum, v. g. *1. Reg. II, 19:* ubi Salomo matri posuit solium, quæ sedit ad dextram ejus: *Matth. XX, 21:* ubi filii Zebedæi petunt sessionem à dextris & sinistris Christi, i. e. volunt eidem in regno esse proximi, *3. Esr. IV, 29:* videbâm Apemem filiam Bezacis sedentem juxta regem, ad dextram, i. e. proximam à rege dignitatem tunc temporis occupantem. Quam infeliciter verò hinc *Tossanus* urgeat honorem à divinò proximum, (cum hoc ex ejus hypothese redundaret in ipsum λόγον) vide apud *Winckelm. resp. cont. Tossani apol. p. 84. seq.* idem in *Cornel. à Lapide* carpit etiam *Haber. synt. 2. p. 219.* Proindeque non immeritò colligitur ex hac compellatione à D. *Glass. d. 1. th. 82. seq.* [1] divina Christi ad officium vocatio: *Ebr. V, 5. 6.* [2] patientiæ obedientiæque praviæ declaratio: *Phil. II, 8. 9.* [3] majestatis divinæ Christo propriæ insinuatio; quandoquidem Pater non collocat, sed Christus ipse sedet, gloriamque occupat: [4] humanæ naturæ indigitatio. Qui idem Theologus meritisissimus *th. 90.* removendam monet imperfectiōnem omnem ab hac locutione humana, qualis est finitas, exiguitas, impotentia, ut h. m. remaneat infinitus tum gloriæ ac honoris, tum potentiæ ac virtutis gradus. Quod ipsum latius postmodum deducit *th. 101. seqq.* ita ut formalem sessionis hujus rationem collocet [1] in reali (non tamen essentiali) gloriæ verè divinæ vera communicatione: [2] in plena gloriæ illius communicatæ manifestatione; [3] in divina officii Christi executione. De verbò שב *late Dorsch. d. 14. th. 11. 12.* quod idem quandoque ac dominari, *th. 13.* quid denotet tributum Deo, *th. 14. seqq.*

1949
& qu
majestatis
idem verbo
dominari,
commora
& expect
Dominu
are &c.
i. e. not
17. &c.: d
ationibus
Haber. synt.
Davidis glosa
Calvini b
ad
Cramerum p.
supra me
ad dextram
majest
quasi jur
ium (7) vers
dein N. T. v
modò un
16. qui ips
rum, modò
u
discrepan
Valentiâ. Il
gante tum pr
ac dignitat
però hic disp
contra N
quæst. ep
1. 1. concil.
13. th. 17.
Rivet. p.
8. seq. Co
Ebrais, der
Mosis pe
ad Josuam
ita in
Dei seor
[in qua & s
tione ad Chris
majestatem di
synt. 2. pag
donec:)
nativa tempori
illum ter
potius de
proponi
sed ut exp
aut dubita
institutum f
dem Sanctium
f. 628. & in
vid, futurum
tum hostes eju
quò tempore al
videretur tota
Gloss. l. 3. phil. 17.
Theopl
est: regna meo
regno viderur
num rabiem,
sede semper &
regna etiam